

LÁ THƯ MỤC VỤ

Chương trình xây nhà xứ và trường Việt Ngữ đã được xúc tiến cách đây hai năm nhưng bây giờ vẫn chưa khởi công được vì bị rắc rối thủ tục hành chính. Cái rắc rối này nằm ở chỗ là Trung Tâm hiện thời chúng ta đang sử dụng như một chỗ thờ phượng, chỗ sinh hoạt tôn giáo từ năm 2005 đến nay chưa có giấy tờ hợp lệ vì chưa được chính thức chuyển đổi mục đích sử dụng từ một câu lạc bộ (club) ra một nơi phụng tự (place of worship). Tuy trước khi chúng ta sử dụng,

Hội Đồng Thành Phố Stirling đã đồng ý cho phép trên nguyên tắc, nhưng vì chưa có văn bản của đơn xin phép chính thức nên đã không có văn thư chính thức chấp thuận nào được lưu trữ trong văn khố của thành phố. Khi chúng ta làm đơn xin phép xây nhà xứ, họ cũng như chúng ta mới khám phá ra là bao năm nay chúng ta sử dụng trung tâm như là chỗ để thờ phượng là bất hợp pháp. Nên hơn một năm nay chúng ta đã gửi đơn xin chuyển đổi mục đích sử dụng. Nhưng vì chỗ thờ phượng có những tiêu chuẩn khác với cơ sở thương mại nên thời gian vừa qua chúng ta đã phải sửa sang lại một số tiện nghi như cửa ra vào, các ghế ngồi.. v.v.. cho phù hợp với tiêu chuẩn đòi hỏi về an toàn của nơi thờ phượng công cộng, trước khi chúng ta được H.Đ.T.P cấp phép cho sử dụng trung tâm làm chỗ thờ phượng chính thức.

Tiêu chuẩn của H.Đ.T.P nhắc nhở chúng ta tiêu chuẩn thiêng liêng của việc sử dụng trung tâm trong bài Tin Mừng Chúa Nhật tuần này. Trung tâm là chỗ để phụng tự chứ không phải là cơ sở thương mại. Nên câu Chúa Giêsu nói với những người Do Thái xưa “Đừng làm nhà Cha Ta thành nơi buôn bán”, cũng là câu Chúa nhắc nhở mọi người chúng ta.

Chắc quý ông bà anh chị em vẫn còn nhớ trong ngày khánh thành trung tâm cách đây khoảng bảy năm, Đức TGM Hickey đã tới làm phép và thánh hiến trung tâm của chúng ta để biến nó thành nơi thờ phượng. Và cũng chỉ với mục đích để làm nơi thờ phượng Chúa mà chúng ta mới góp tiền để mua nó. Do đó, bây giờ toà nhà mà chúng ta đang sử dụng là Nhà Thờ hay Đền Thờ, chứ không chỉ là toà nhà như những toà nhà khác, vì nó đã được dâng hiến cho Thiên Chúa, và Ngài đã thánh hiến nó.

Như thế trung tâm hiện thời không những là nơi chúng ta đã dâng hiến cho Thiên Chúa, mà còn là một nơi thánh, một không gian thánh. Đây là một không gian không giống những không gian công cộng khác như rạp hát, hay hội trường sinh hoạt. Nó là nơi Thiên Chúa gặp gỡ chúng ta. Là nơi chúng ta đến gặp gỡ và tâm sự với Chúa. Là nơi để chúng ta tụ họp lại thờ phượng Chúa. Hay nói cách khác nó là “nhà của Chúa”.

Vì là nhà Chúa nên Chúa hiện diện trong trung tâm của chúng ta. Đặc biệt, Chúa hiện diện trong Bí Tích Thánh Thể đặt trong Nhà Tạm. Ánh đèn châu đỏ chập nháy bên cạnh nhà tạm nhắc nhở cho chúng ta sự hiện diện này. Do đó, khi chúng ta bước vào nhà nguyện chúng ta phải có thái độ cung kính, trang nghiêm vì chúng ta bước vào nơi thánh.

Ở nhà nguyện nhỏ, trước đây là nơi duy nhất có nhà tạm và đèn châu, tôi thấy mọi người có thái độ cung kính và trang nghiêm đủ. Nhưng ở nhà nguyện lớn, mặc dù bây giờ đã có nhà tạm cất giữ Minh Thánh sau các thánh lễ cuối tuần, tôi thấy mọi người vẫn coi nó như là một hội trường sinh hoạt. Không phải vì chúng ta bất kính, nhưng vì trước đây chúng ta dùng nhà nguyện này cho các buổi trình diễn văn nghệ, các sinh hoạt giải trí cuối tuần quá nhiều, nên chúng ta đã đánh mất cảm thức linh thánh khi bước vào. Tôi đang cố gắng tạo lại bầu khí linh thánh cho nhà nguyện lớn nơi chúng ta cử hành các nghi thức phụng vụ mỗi cuối tuần. Và đây cũng là ý hướng khi tôi đặt chương trình xây nhà xứ. Vì khi có nhà xứ và trường Việt Ngữ chúng ta sẽ cố gắng dời các sinh hoạt không phải phụng vụ qua bên đó nhiều chừng nào có thể, để trả lại bầu khí linh thánh cần thiết cho nơi Chúa ngự. Và tôi cũng kêu gọi mọi người cộng tác với tôi để trả lại cho nhà thờ bầu khí linh thánh cần phải có, kéo Chúa Giêsu sẽ trách mắng chúng ta như đã trách mắng các người buôn bán trong đền thờ xưa: “Đừng biến nhà Cha Ta thành cái chợ”.

Hy vọng chúng ta sẽ sớm có giấy tờ chính thức công nhận trung tâm của chúng ta là nơi thờ phượng, là nhà thờ. Vì chỉ khi nào Hội Đồng Thành Phố công nhận trung tâm là nhà thờ, lúc đó họ mới cứu xét đến đơn xin xây cất nhà xứ và trường Việt Ngữ của chúng ta. Tuy vất vả công và rắc rối, nhưng qua những quy định và tiêu chuẩn của H.Đ.T.P về nơi thờ phượng, tôi nghĩ, đây cũng là cơ hội để Chúa nhắc nhở chúng ta rằng: *nơi chúng ta đến sinh hoạt hằng tuần là nhà Chúa, chứ không phải là cơ sở thương mại, hay là một hội trường sinh hoạt.*

Ước gì mỗi người chúng ta khi bước chân vào trong trung tâm biết ý thức rằng chúng ta đang bước vào nơi thánh, nơi chúng ta gặp gỡ Thiên Chúa. Và ước gì mỗi thừa tác viên khi bước lên gian cung thánh, cũng ý thức được rằng đó là một ơn huệ lớn lao vì được chia sẻ vào một nhiệm vụ thánh là phục vụ bàn thánh. Và ước gì mỗi thánh lễ chúng ta cử hành nơi nhà Chúa, sẽ biến chúng ta thành những đền thờ sống động khi được rước và mang Chúa trong lòng. Từ đó, cuộc đời mỗi người chúng ta sẽ là một “thánh lễ nối dài”, là một “nhà tạm di động”. Và vì có Chúa ngự trong chúng ta nên chính mỗi người chúng ta, chính thân xác chúng ta cũng trở thành “nhà Chúa”.

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh